

[Litha Christiansen]

turligvis en strømning af uddannelserne og en disciplinering af de studerende.

For det fjerde tvinger den indførte adgangsbegrænsning mange unge direkte ud i arbejdsløshed uden nogen former for økonomiske støttemuligheder.

Af disse og mange andre grunde er VS modstander af enhver form for adgangsbegrænsning, uanset om man kalder det tilgangsregulering, adgangsregulering – som socialdemokraterne ynder at kalde det – eller det helt nye udtryk: ressourcestyring, som venstre nu lancerer.

Alfred Hansen (DR):

Retsforbundet er imod adgangsbegrænsning. Det har vi tidligere i denne sal i foråret gjort klart rede for. Jeg fulgte med interesse hr. Svend Haugaards kommentar til venstre om, at de radikale ikke havde medvirket til at ophæve adgangsbegrænsningen. Jeg mener at erindre, at da vi i foråret skulle stemme om et lovforslag om at udsætte adgangsbegrænsningen et år, da stemte også det radikale venstre imod et sådant forslag. Vi mener imidlertid, at det er bedre, at de unge får en uddannelse, end at de går ledige.

Jeg har endvidere her fra denne talerstol tidligere slået til lyd for, at man skulle foretage en analyse af de behov, der måtte være inden for de forskellige uddannelsesretninger, altså foretage en behovsanalyse. Det skulle være til hjælp for de unge. Sådanne behovsanalyser – med de fejl, naturligvis, som sådanne analyser måtte indebære – kunne dog være retningsgivende for, hvilke behov der var fremover inden for de forskellige uddannelsesretninger, og analyserne skulle så offentliggøres på gymnasierne, navnlig med henblik på 3. g'erne, så at de havde en vejledning om, hvilke beskæftigelsesmuligheder der så ud til at ville være fremover. Men hvis det skal kobles sammen med problemstillingen adgangsbegrænsning, ressourceforbrug, styring osv., som tilsyneladende ligger i dette forslag, så må vi tage afstand derfra.

Jeg kan tilslutte mig det, der står i første afsnit i bemærkningerne, nemlig »at studerende ikke længere kan nægtes adgang til en uddannelse . . .«. Helt enig. Men når så forslagsstillerne følger op: »hvor der er tilstrækkelig kapacitet«, så får det mig til at spørge forslagsstillerne, om det er meningen,

at antallet af lokaler på en uddannelsesinstitution og antallet af lærere skal bestemme, hvilken uddannelse der er plads til, og hvor denne uddannelse skal kunne fås. Hvis det er den slags reguleringer, man tænker på, så er jeg meget betænkelig ved et sådant forslagsvedtagelse.

Hvis jeg må forstå forslaget sådan, at venstre vil være med til at ophæve adgangsbegrænsningen og vil erkende, at adgangsbegrænsningen ikke var nødvendig, så glæder jeg mig til et udvalgsarbejde. Hvis det er en helt klar målsætning for venstre, at adgangsbegrænsningen burde vi ikke have haft, og at man agter at ophæve den, så har det retsforbundets fulde støtte.

Bertel Haarder (V):

Vi havde i går under førstebehandlingen af finansloven en principdebat om styringsmetoderne her i folketingssalen og i centraladministrationen, og det var ikke kun mig, men også adskillige andre, som udtrykte den største utilfredshed med den måde, vi styrer den offentlige sektor på. Bl. a. dette, at vi bruger hele tiden på at diskutere det førstkommande finansår og glemmer det, der er langt vigtigere, nemlig at diskutere, hvad der skal ske på længere sigt. Finansministeren havde ikke noget imod de betragtninger. Han imødegik det ikke, og det var tydeligt, at han spillede sorteper videre til finansudvalget, hvis formand desværre ikke var til stede. For det er vel dér, vore nye styringsmetoder skal udklækkes.

Forslaget her er affødt af præcis den samme tankegang, som kritikken i går udsprang af. Det gælder om at styre de rette ting og ikke tage fat og styre ved hjælp af de forkerte reb og lodder og trisser. Den helt selvfølgelige måde, man bør styre de højere uddannelser på, går selvfølgelig ud på, at man først og fremmest må have en idé om, hvor mange der mon kan finde ansættelse på de forskellige områder på lang sigt, og derudfra fastsætter man så, hvor store bevillinger der skal være, hvor store byggerier der skal foretages, og hvor stort et personale der skal ansættes. Det må vist være barnemad, at sådan bør det foregå. Så er det, jeg siger, så er det, venstre siger: når bygningerne nu står der, når folk er ansat, var det så ikke en idé at bruge det så godt som muligt? Og hvis det